

ZO DADELIJK VINDEN ZE HAAR.

Drijvend, met gespreide vingers in het gemarmerde water, haar haren wuivend als een Japanse waaier. Vissen glijden eronderdoor, dringen zich erdoorheen; glippen langs de contouren van haar lichaam.

Het filter borrelt. De vijver suddert, schittert. Ze deint in het water.

Vanmorgen vroeg rolde de mist nog over de grond – de kolkende nevel van San Francisco, fluweelzacht, dicht en kil – maar nu worden de laatste flarden weggebrand. De binnenplaats baadt in het licht: tegels, zonnewijzer, dansende narcissen op de achtergrond. En de vijver, die als een volmaakte cirkel naast het huis verzonken ligt, met die glimmende vissen en dat firmament van leliebladeren.

Zo dadelijk snijdt er een gil door de lucht.

Tot het zover is, blijft alles stil en blijft alles roerloos, behalve de rimpeling van het water, de trage koers van de koikarpers en het deinen van haar lijk.

Aan de overkant van de binnenplaats gaan de openslaande deuren open, ketst de zon tegen het glas. Een ademteug. Dan die gil.

Ze hebben haar gevonden.

Zes dagen eerder:

Woensdag 17 juni

1.

‘HOU JE VAN DETECTIVES?’

Nicky's blik schiet naar de achteruitkijkspiegel. Met samengeknepen ogen kijkt de taxichauffeur terug vanachter zijn brillenglazen, zo dik en rond dat het net shotglaasjes lijken. ‘Lijkt me een detective, die je daar leest,’ bromt hij. De auto hobbelt over een gat in de weg.

Ze houdt de paperback omhoog. ‘Agatha Christie. *Moord in Mesopotamië*.’ De man zit om een praatje verlegen, en Nicky doet haar best. Het lijkt haar een eenzaam beroep, taxichauffeur.

‘Rook je?’

‘Nee, meneer.’

‘Mooi zo.’ Hij klemt een sigaret tussen zijn tanden. ‘Veel te knap om jong te sterven.’

Hij steekt hem aan met een avondse Zippo, en Nicky drukt het raamknopje in. Er komt grijze, koude, vochtige lucht binnengestroomd en de achterbank wordt klam; ze drukt nog een keer tot het nog maar anderhalve centimeter openstaat en bekijkt haar tweelingbeeld in het glas: puntige wimpers van de mascara, glanzende lippen van de gloss. Ze is niet bloedmooi – dat weet ze, maar dat laat haar tamelijk koud.

De taxi rijdt over een hobbel. Haar tas valt op de grond. ‘Volgens mij was dat de stoeprand.’

‘Ach, ja.’ Boze blik op de voorruit. ‘Had niet verwacht dat ze vliegtuigen aan de grond zouden laten. Nog een wonder dat je bent geland.’

Voor Nicky, geen vlieger van nature, is het altijd een wonder als ze landt. Ze tuurt langs hem heen naar een stil hangende flard avondmist, die als een parel glanst in het licht van de koplampen.

‘Juninevel. Hebben jullie vast niet daar in het oosten, zulk weer.’

‘Klopt.’ *Daar in het oosten* – dat klinkt onvoorstelbaar ver weg, mythisch bijna.

Hij broemt tevreden en geeft dan de richtingaanwijzer een tik, waarna ze een strakke bocht nemen en heuvelopwaarts schieten. Nicky grijpt haar stoelriem beet.

‘Maar goed, detectives dus.’ Er puft wat rook uit zijn mond, die in de koude lucht omhoogkringelt. ‘Het stikt in San Francisco van de onopgeloste zaken. Ken je de Zodiak?’

‘Die hebben ze nooit opgepakt.’

‘Die hebben ze – inderdaad.’ Een stuurse blik in de achteruitkijkspiegel. Nicky houdt haar mond; het is zijn stad, zijn verhaal. ‘Dat is onze eigen Jack the Ripper. Dan hebben we nog de Romance of the Skies. Dat was een straalvliegtuig dat in de jaren zestig zomaar van de radar verdween. Op weg naar Hawaï, en toen ineens...’ Een hijs van zijn sigaret. ‘Foetsie.’ Een pufje rook.

‘Wat is ermee gebeurd?’

‘Joost mag het weten. Net als met die spookzeppelin. Oorlog, paar soldatenjongens zweven in een Goodyear de lucht in, en als die in Daly City neerstort is er niemand meer aan boord. Het is een raadsel, zoals ik al... dat daar!’ Hij wappert naar rechts. ‘Oudste huis van Pacific Heights.’

Nicky ziet een wit victoriaans huis met ramen als grote ogen, dat geschrokken lijkt terug te deinzen van de straat.

‘Vijftig jaar vóór de aardbeving gebouwd,’ zegt hij zelfingenomen. ‘Het was van middelbare leeftijd, dat huis, en het is blijven stáán.’

‘Het lijkt wel verbaasd,’ zegt Nicky. ‘Alsof het zelf niet kan geloven dat het er nog staat.’

Weer een grom. ‘Kan ik zelf ook niet.’

Ze vervolgen hun weg. Aan weerszijden flitsen er witte borden door de mist, naar voren wijzende spookvingers: *deze kant op, blijven doorrijden.*

‘Zei je nou dat je uit New York kwam?’

‘Ja.’

‘Nou, dít is de duurste wijk van het land.’

Langs de weg doemen de huizen spookachtig op uit de mist: negentien-

de-eeuwse, in pasteltinten uitgedoste, slanke, stijve dames; een met klimop overwoekerde Spaanse villa; een nep-Tudor van visgraatmetselwerk met balken en gips erboven; twee Queen Annes met zulk fijn houtwerk dat het een kanten sierkleedje lijkt.

‘Er zitten ook wat van die tech-lui tussen,’ laat de chauffeur haar weten. ‘Google. Uber. Ik zal je es wat vertellen over Uber...’ Hij kijkt haar dreigend aan, maar vertelt haar helemaal niks. ‘Zit nog steeds een hoop oud geld hier. Van die wij-zijn-altijd-al-rijk-geweest-types.’

De mist jaagt voor hen uit door de straten. Ze rijden over verkeersdrempels, golven lijken het wel, op en neer gaat het. Nicky komt op adem.

‘We hebben ook detectiveschrijvers in San Francisco. Dashiell Hammett – die woonde daar. Post Street.’

Er prikt weer een bord door de mist, dat hen verder maant. *Blijven doorrijden. Deze kant op.*

‘O, en wat dacht je van deze.’ Steekt een sigaret tussen zijn tanden. ‘Detectiveschrijver uit... was het nou Pac Heights? Een of andere mieterse plek. Nou, die man z’n vrouw en zoon zijn op een nacht ineens verdwenen.’

Nicky huivert.

‘In het niets. Net als dat vliegtuig. Zo’n vijftiengint... nee, wacht... twintig jaar geleden. Oudejaarsavond, negentiennegenennegentig.’ De woorden blijven in een rookwolk hangen, dobberen daar als boeien rond.

‘Wat is er met ze gebeurd?’

‘Niemand die het weet! De een verdacht de broer – de broer van de schrijver, bedoel ik – of de vrouw van de broer, of misschien wel allebei. De ander was ervan overtuigd dat het hun zoon was. De zoon van de broer, bedoel ik. Er was ook personeel, een gozer en een griet. Maar de meesten...’ Hij neemt een bocht. ‘...de méésten geloven dat het de schrijver zelf was. Zo, daar zijn we dan,’ kondigt hij aan. Snerpend komt de taxi tot stilstand tegen de stoerprand en Nicky schiet naar voren, waardoor het boek van haar schoot valt.

Ze kijkt hoe de chauffeur zich uit zijn stoel wurmt en naar de kofferbak loopt; het puntje van zijn Marlboro licht helder op in de mist, als een dwaallicht.

Ze stopt de paperback in haar tas. Haalt diep adem, kucht – de auto ruikt naar open haard –, doet dan het portier open en stapt de mist in. De straat is een spookstad, de joekels van huizen zijn niet meer dan schimmen, met gevels als schedels die elkaar dreigend over de straat heen aanstaren. Ze huivert weer.

‘Die trui zal goed van pas komen,’ zegt de chauffeur als het portier met een klik achter haar dichtvalt.

Nicky bekijkt zichzelf. Haar allerduurste kleding: kasjmier, een simpele donkergrijze trui met v-hals, pas gestoomd. Ergens boven Nebraska heeft ze er bier op geknoeid. Haar spijkerbroek, ziet ze, zit nog steeds onder het ruwe hondenhaar, al heeft ze dat er een hele tijdzone lang met een pincet proberen af te plukken.

Als ze weer opkijkt staat de taxichauffeur naar de steile oprit te kijken. Hij draait zich naar haar om. ‘Dit is dat huis,’ zegt hij. ‘Dat mysterieuze huis. Wist je dat?’

‘Betrappt.’ Zo voelt ze zich ook.

‘Deksels. Je hebt me gewoon laten doorratelen.’

‘Ik wou u niet in de rede vallen,’ legt ze voorzichtig uit; ze had hem niet willen voorliegen. Maar ze heeft zich goed ingelezen over de plots verdwenen echtgenote en zoon; inmiddels weet ze evenzoveel als ieder ander. Of bijna ieder ander.

De chauffeur neemt een hijs van zijn sigaret en gooit hem met een koemetstaartje aan vonken op straat. ‘Sodeju, zeg. Gewoon op bezoek?’ Een blik op haar bagage, een compacte roltas en een vintage hutkoffertje, met leren sluitingen en spijkerkoppen, en volgeplakt met reislabelels.

‘Heb een deadline.’ Ze voelt in haar tas en haalt er drie briefjes van twintig en eentje van vijf uit.

Hij strijkt zachtjes over de biljetten. ‘Zie je niet vaak meer, cash.’

‘Ik ben ouderwets.’

‘En ben je niet bang? Denk je niet dat hij ze heeft vermoord?’ Half fluisterend, alsof hij vraagt of ze te veel gedronken heeft.

‘Ik hoop maar van niet,’ zegt Nicky opgewekt.

‘Nou. Veel plezier met oplossen dan maar.’ In een walm van nicotine loopt hij langs haar heen; Nicky vraagt zich af of hij doelt op de moord

in Mesopotamië of op de verdwijning in San Francisco. Als hij achter het stuur gaat zitten slaakt de auto een zucht, net als de chauffeur. ‘En ook veel plezier met de stad,’ roept hij. ‘Dertienduizend hectare buiten de werkelijkheid.’ Het portier klapt dicht.

Met haar rug naar het voertuig blijft Nicky naar haar bagage kijken. De motor schraapt zijn keel; het uitlaatgas blaast langs haar been; ze hoort de auto wegrijden.

Als ze zich omdraait heeft de mist zich weer gesloten, zo bevroren, glad en roerloos als een spiegel, alsof de taxi en de chauffeur er nooit geweest zijn.

2.

MET HAAR ARMEN gekruist voor haar borst blijft ze staan in de mist: ze omarmt zichzelf, dat doet ze altijd als ze opgewonden is, of bang, of allebei. Ze voelt dat het huis achter haar zijn adem inhoudt. Dat doet ze zelf ook.

Nicky heeft meestal niks met theateraal gedoe – bij haar vrienden staat ze als zowel de liefste als de verstandigste te boek – maar ze heeft vijf jaar gewacht met zich voorstellen. Ze spoelt haar gedachten terug: de afgelopen vijf zomers, een strakblauwe waas; de afgelopen vijf winters, Manhattan in de sneeuw; precies vijf jaar, op de kop af, sinds ze die eerste brief schreef.

Beste meneer Trapp: u kent mij niet...

Als tiener had ze wel eens detectiveauteurs aangeschreven, op zoek naar inzichten en handtekeningen; brieven die later, in haar studententijd, bedachtzamer werden, met scherpere vragen. Ze heeft nog steeds contact met het handjevol dat bereid is zich van zijn scherm los te maken om een brief in de bus te gooien. Nicky, een romanticus, houdt van pen en papier. Inkt zinkt weg in papier, onuitwisbaar als een litteken; e-mail is adem op glas, het vervliegt onmiddellijk.

Toen, in de nadagen van juli: een lichtblauwe envelop, met haar naam er diep in gedrukt: *Dhr. of mevr. Nicky Hunter*.

Ze bekeek de achterkant, het adres in San Francisco. Glimlachte.

Drie weken lang had ze aan een antwoord gewerkt voordat ze hem eindelijk van repliek diende. (*Beste meneer Trapp: ik ben overigens een vrouw.*) Weer een maand, weer een blauwe envelop. En zo voort tot in de herfst, tot in de winter, tot in het nieuwe jaar, tot in nog vier jaar – wat alinea's van haar, een paar zinnnetjes van hem – tot aan hun laatste brief-

wisseling, getypt in dezelfde craquelé inkt, waarvan de letters deinden en zich verdrongen als passagiers op zee. **We zien ernaar uit u bij ons thuis te ontvangen.**

Ze wrijft over haar armen. Draait zich langzaam om. De mist gaat geplooid als een gordijn opzij en onthult het huis, dat als een enorme bevroren golf boven haar uittorent.

Chateaustijl in gebroken wit, door Bliss en Faville gebouwd in 1905, het jaar voor de aardbeving; sindsdien slechts bewoond door vier families, de huidige bewoners meegerekend. 'Een van de meest elegante en smaakvolle villa's van Pacific Heights, met een spectaculair uitzicht op de Golden Gate Bridge,' stond er in een likkebaardend stuk van de *Architectural Digest*, met de titel 'Raadselachtig huis'. 'Groots qua proporties, gracieus qua inrichting, en angstvallig bewaakt door de heer des huizes.' Het was een hijgerig artikel, op het astmatische af.

Maar dan nog: meer dan twaalfhonderd vierkante meter, verdeeld over vier verdiepingen (bovengronds). Zeven slaapkamers. Acht badkamers. Een bibliotheek met walnoothouten lambrisering die zo'n zesduizend boeken herbergt, een bloemperk met verzonken koikarpervijver als binnenplaats. Overal witeiken vloeren. Uit het steile, leistenen dak stekende koekoekramen. Gewelfde hal. Een spektakel van exotische afwerkingen.

Nicky bekijkt de voordeur, waar al die elegantie, al die grandeur samenkomt. En ergens daarbinnen de auteur die haar het allermeest intrigeert. Ze voelt zich net een klein meisje, zo giechelig.

Er lopen dertien treden in een vloeiende, marmeren bocht omhoog. Ze bekijkt ze onderzoekend, recht dan haar schouders. Haar lichaam is licht maar pezig, afgetraind; vijf jaar geleden is Nicky Hunter – een vrolijkerd, een softie, een knuffelaar – met boksen begonnen, en heeft ze bij zichzelf een talent voor geweld ontdekt.

Ze tilt de koffer op, hijst de rollas onder haar andere arm en loopt de steile trap op, zachte voetstappen op het steen.

Ze zet de bagage in het portiek. Uit de deur stulpt een zwartbronzen klopper: een vraagteken, fraai bewerkt en vanboven wat dikker, als een slangenkop. Ze laat haar hand over de kromming gaan en richt dan een vinger op de deurbel.

De bel jammert, sterft weg.

Beste meneer Trapp: u kent mij niet, maar ik trof iets in uw boek aan wat op een fout zou kunnen duiden...

De snelle knip van een slot. Nicky doet een stap naar achteren.

De deur gaat open.

Daar, voor haar neus, afstekend tegen het geelbruine licht, staat de mooiste vrouw die ze ooit heeft gezien.